

Ґуля

Олег Буцень

От і зима прийшла. Випав сніг. Міцно скували землю морози.

Розчистили хлопчаки у дворі майданчик від снігу, залили водою — замерзла вона. Добра ковзанка вийшла!

Саме Юркові ковзани батько приніс — гарні такі, блискучі. Пригвинтив Юрко швиденько їх до черевиків, спустився по сходах, тримаючись за поруччя, і по снігу — до ковзанки.

А у дворі вже дітей повно-повнісінько. Хто на ковзанах катається, хто просто так стоїть, хто в сніжки грається.

Радий Юрко, що в нього нові ковзани. Та тільки ступив на лід — одразу і впав.

Сміються з нього дівчатка:

— Дивіться, Юрко на руках катається!

Прикро стало Юркові, що не вміє він кататись. Підвівся неквапливо, обтрусив сніг і знову поїхав — і знову впав. Та так невдало, що добру ґулю на лобі набив. І таку ж болючу!

А дівчатка бачать, що він от-от заплаче, і ще дужче регочуть.

Під'їхав до Юрка третьокласник Микола.

— Ого, яку набив! — сміється.— Це перша?

Насупився Юрко, мовчить. Кому ж приємно, коли з тебе глузують? Навіть додому вирішив іти. А Миколка каже:

— То нічого, у мене теж є. Дивись.

І він зсунув шапку на потилицю. На його лобі красувалася здорова ґуля. Куди Юрковій гулі до неї!

— А тобі не болить? — тихо спитав Юрко.

— От іще! — весело пхикнув Миколка.

Юрко поторкав свою ґулю, і йому здалося, що вона не така вже й велика, навіть боліти стала менше.

Він нахилився, зав'язав міцніше шнурок на черевіку і знову ступив на лід...

Чомусь і дівчатка припинили, перестали сміятися з нього. І хоч у цей день Юрко ще не один раз падав, вони навіть похвалили його.

Так чи не так?